

Sázava 9. – 12. května 2002

Účast: Karel J., Pavel a Helča s Kájou K. a Pavlínkou, Ríša a Martina s Edíkem, Hanka B., Kýza, Tomáš a Alena J. s Pětou, Tomášem ml. a Lukášem, Dráza a Míla s Kačenkou, Helča ml., Tereza P., Honza M. s Honzíkem, Tvrďa s Filípem, Pavel Kučera s Tomášem K. a Míšou, Aleš a Nikola, Jarda a Lenka, Martin a Dáša se psem Deli, Karel H. a Lenka s Kájou a psem, Koudelka a Tereza, David

Čtvrtek 9. května 2002 (Praha – Týnec nad Sázavou): Osmý ročník jarního zahájení vodácké sezóny na řece Sázavě se nesmazatelně zapsal do historie vodáckých podniků konaných v rámci LDF nejen tím, že se ho zúčastnil historicky nejvyšší počet účastníků, ale především proto, že jsme při něm vypravili na řeku dosud největší flotilu čítající čtrnáct kánoí! Je třeba také zmínit jakousi přípravku na tuto akci, která proběhla již o týden dříve. Na Sázavu se při ní v sobotu vydalo několik lodí, jejichž posádky byly povětšinou tvořeny účastníky třetího běhu borovanského tábora.

Státní svátek 8. května, který jsme v předchozích letech spojovali s víkendem, tentokrát vyšel na sobotu, a tak alespoň část z nás, které se pouhý víkend zdál krátký, si v pátek vzala volno a do tábořiště v Týnci nad Sázavou dorazila již ve čtvrtek v podvečer.

Zmíněnou skupinkou nedočkavců byli Karel J., Pavel, Ríša s Edíkem, Hanka, Kýza a Kačka. Doplnili je Tomáš s Alenou J. a Pětou, kteří ve čtvrtek přijeli alespoň zapařit s tím, že v pátek ráno odjedou do práce a večer se zase vrátí. Obdiv zasloužil Karel J., který si vodu nenechal ujít, přestože byl dva dny po operaci zlomeniny kosti pod okem a alespoň zpočátku to pro něj bylo docela náročné. Na druhou stranu alespoň ušetřil za chlast, protože i bez něj byl následkem léků a zbytků anestetik v krvi pěkně „zkořenej“.

Počasi bylo více než příznivé, sluníčko pěkně hrálo, navíc i tábořiště bylo prázdné, takže jsme zabrali naše oblíbené místo, situované u řeky asi v jedné třetině kempu směrem od strategické základny v hospůdce V Náklí. Sem jsme dorazili téměř pohromadě. Karel s Pavlem a Ríša s Edíkem a Hankou jeli pospolu již z Kuří, kde nakládali Karlův Pytel (tímto jménem Karel nazval svoji kánoi poté, co ji loni vyrval ze spárů rozvodněných Stvořidel jen díky igelitovému pytli, který mu coby bóje označoval místo, kde byla potopena). U vjezdu do tábořiště v Týnci dojeli Kýzu s Kačkou, jenž nejistě vyhlížel, kdeže mohou být ostatní. A tak jen Jeszici přijeli o něco později.

Budování naší víkendové základny se neobešlo bez několika komických příhod. Tou první byla skutečnost, že Ríša svoje gigantické plátěné iglú stavěl asi tři hodiny. Také Hanka svoje „vajíčko“ musela představovat, poté co při prvním pokusu vznikl jen neforemný paskvil. Vrcholným číslem se ovšem blýskl Karel, který si nejprve postavil stan, aby do něj o něco později zacouval autem. Stan sice zůstal pro přespání i nadále použitelný, ale bohužel byl na několika místech potrhaný. Celý zbytek vody pak měl doslova na talíři parafrázi na slavný výrok z filmu Vesničko má středisková: „Karel naboural Pražákovi sloupek.“

Večer jsme nejprve navštívili hospodu V Náklí, kde jsme na zahrádce dali cvičně několik pivoňů a Pavlové s Hankou i zopár kol panáčků. Poté jsme se přesunuli k ohýnku, zažehnutého z dříví odpoledne sesbíraného po tábořišti. Tomáš hrál na kytaru, několika písničkami ho doplnil i Pavel. Opekli jsme si buřtíky a povídali. Bylo to takové příjemné posezení na zahájení sezóny.

Pátek 10. května 2002 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Jak již bylo napsáno, Jezzici s Pét'ou ráno odjeli a ostatní po snídani a nezbytné přípravě - tu pojal svérázně zejména Ríša, pro nějž jsme si museli dojet do hospůdky - se vydali na vodu při složení posádek: Pavel a Hanka ve Žlababě II., singlující Karel v Pytli, Ríša a Edík v brčálové okaté a Kýza s Kačkou ve vypůjčeném kanárkovém kyblíku.

Vody nebylo nijak moc, a proto jsme první [jez v Týnci](#) raději stáhli podél pravého břehu, až na Karla, jenž ho s mírným drcnutím sjel, a Kýzu s Kačkou, kteří vyplouvali až od půjčovny BiSport. Reputaci jsme si spravili o něco dále v [Podělusích](#). Ty bylo možné zdolat jednoduše šlajsnou nebo s trochou adrenalinu zleva provalenou hranou a mezi několika kameny, kde řeka protékala silným proudem. Posádky s dětmi zvolily bezpečnější variantu, Karel a Pavel s Hankou si jez vychutnali „přírodní“ trasou. Tomu ovšem předcházela krátká plavba na mírnějším úseku, kde jsme stejně jako na všech obdobných místech později lodě srazili a popili Hu-Hu.

Projížděli jsme dále touto nám již notoricky známou trasou - od roku 1991, kdy jsme zde na podzim jeli v rámci LDF poprvé, jsme ho zdolávali, byť ne vždy celý, již po čtrnácté. [Brejlov](#), kde voda ve šlajsně spadala z vysokého schodu, a projíždějící kánoe zde vždy tvrdě dopadly, jsme s ohledem na naše lodě raději stáhli podél pravé kozy. Rovněž nesjízdný [Kaňov](#) jsme zdolali přetáhnutím lodí přes trámy zavřenou propust. Hanka zde přitom s tvrdým dosednutím sklouzla ve šlajsně po „špenátu“, jimž byla na dně pokryta. Parta „bizonů“, která zde zrovna také v tu chvíli byla, jí na utišení bolesti pohotově nabídla domácí slivovici, která evidentně pomohla. Bylo vidět, že jsou to zkušení dlouholetí vodáci, kteří vědí, co se patří. To potvrdil i výkon jednoho z nich, který bokem skákal z výšky spadající jez v levé části řeky, kde přeci jen nebylo takové vývařiště jako vpravo.

Další jezy - Krhanice, [Pěnkavu](#) i [Lesní](#) - bylo naštěstí již možné sjíždět. Byť některé z nich pěkně zalévaly, pochutnali jsme si na nich, stejně jako v četných peřejkách.

Na oběd jsme se tradičně stavili v Kamenném Přívoze. Tentokrát jsme ale hodlali navštívit novou na levém břehu a kousek před jezem umístěnou hospodu U Hastrmana. Zde byla skvělá zahrádka, točili zde Budvárek, jenže jídla vařili až od šesti večer. Proto jsme byli nuceni dát přednost osvědčené hospodě U Staré pošty. Zde jsme si povětšinou pochutnali na moravských vrbáčích se zelím a knedlíky, které zapity pivkem nás zcela uspokojily.

Po obědě jsme pokračovali dál do Pikovic. Snadno jsme spluli jez v [Kameňáku](#) a po zdolání krátké peřeje se přiblížili [Žampachu](#). Zde jsme bohužel zažili velmi nepříjemné zklamání. Tento kdysi obávaný, ale zároveň lahůdkový jez, do loňského roku jeden z nejlepších na našich tocích, byl totiž stavebními úpravami degradován do trapné šlajсны, v tuto chvíli navíc nesjízdné. S velkým dřením jsme jej skodrcali po spádové desce a raději pokračovali dále dlouhou peřejnatou částí až do Pikovic.

Zde se nám podařilo domluvit s řidičem nákladáku z půjčovny BiSport, že nám doveze lodě za šest pěttek na kus až do tábořiště. Nejen, že jsme tak ještě ušetřili za benzín, ale zejména jsme získali spoustu času, který by nás stálo převážení kánoí auty.

Vlak odjížděl asi až za tři čtvrtě hodiny, a tak jsme ještě chvíli poseděli v nedalekém stánku a pak se odebrali na nádraží. Odtud jsme vlakem dojeli zpět do Týnce. Pavel se při placení lístků ve vlaku snažil dojednat skupinovou slevu, ale průvodčí se nás stále nemohl dopočítat a vůbec neoplýval moc rozumem, tak jsme mu nakonec něco zaplatili, těžko říct, jestli to byla běžná cena nebo nějak zlevněná.

Ve vlaku jsme se potkali s Helčou ml. a Terezou P., které posílily naši výpravu, jako pak později do tábořiště postupně dorazivší Martina, Tomáš a Alena J. s Pét'ou, Tomášem ml. a Lukášem, Dráža a Míla, Honza M. s Honzíkem, Tvrďa s Filípkem, Koudelka a Tereza, Pavel Kučera s Tomášem K. a Míšou, Aleš a Nikola, Jarda a Lenka, a večer na motorkách David a jeho kamarád.

To se již ale pomalu začalo horšit počasí, a tak jsme v předtuše příchodu deště chvatně vyrazili na večeri. Bylo již nás ale příliš mnoho, a proto jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedna skončila v nedaleké rotundě BiSportu, kde povečeřela v místní pizzerii, větší skupina došla do sídliště, kde nejprve neuspěla v Montaně (zde pro změnu vařili jen do dvou), ale azyl našla U Vrtíšků. Zde byli její členové vystaveni nemilosrdné zkoušce, neboť venku se mezitím spustily nekonečné šňůry deště doprovázené bouřkou, jež způsobila výpadky proudu. Vypadalo to na chvíli, že díky tomu nebude fungovat kuchyně, ale když už jsme hladí pomalu začali okusovat tácky pod pivo, byla dodávka elektřiny naštěstí obnovena a my si mohli pochutnat na různých minutkových jídlech.

Později, když už déšť přešel, jsme se přesunuli do hospody V Náklí. Zde jsme zabrali salónek, odkud jsme záhy vypudili zbytky důchodců, majících zde předtím nějaký mejdan nebo vzhledem k jejich počtu spíše setkání přeživších maturantů po šedesáti letech. Poté se zde strhla neskutečná pařba, kdy hrály čtyři kytary - Honza, Tvrďa, Tomáš a jeden přísedící vodák. Zábava se tak protáhla na dost dlouho.

Sobota 11. května 2002 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Po ranním probuzení a nasnídání se dozaly naše řady dopoledne dalšího rozšíření, když přijela Lenka H. s Kájou H. a psem, jenž se na uvítanou posral před našimi stany. Než jsme se nasnídali a sešikovali k vyplutí na řeku, bylo již téměř poledne. Předtím ale stačili Tomáš s Karlem J. sjet s bavorákem a Avii do Pikovic, protože dnes jsme rozhodně neměli šanci všechny naše lodě udat u řidiče z půjčovny. Avii - podle nápisů, kterými byla poseta, i plošiny pro techniky na střeše byla dříve majetkem Českého rozhlasu - si pořídili krátce před vodou za neuvěřitelných 15 000 korun a díky tomu získala naše parta výtečný prostředek k přepravě většího množství lodí a bagáže. Nazpátek je oba přivezla Lenka.

Dopoledne bylo ještě zataženo, ale jinak poměrně teplo, navíc nedlouho po našem startu slunko vysvitlo a udělalo se krásně. Díky tomu, že jsme vypluli až před polednem, minuli jsme davy ostatních vodáků, kteří dnes zcela vybrakovali půjčovnu kánoí BiSport, jejíž inventář byl tvořen asi stovkou kanárkových kyblíků.

Jak již bylo uvedeno, naše flotila se skládala z neuvěřitelných čtrnácti lodí při složení posádek: Karel J. - Martina, Ríša - Edík, Pavel - Hanka, Kýza - Tomáš K., Honza - Honzík, Tomáš - Pěťa - Tomáš ml., Dráza - Alena J., Tvrďa - Filípek, Helča ml. - Tereza P., Míla - Kája H. - Lukáš, Pavel Kučera - Kačenka - Míša, Koudelka - Tereza, Aleš - Nikola a Jarda - Lenka. Když jsme vytvořili soulodí, tak nám řeka doslova patřila. A než oběhla láhev Hu-Hu všechny lodě, tak to trvalo dlouhou chvíli. Většinou jsme se tedy sráželi spíše do dvou či tří soulodí.

Vody bylo po večerní bouřce o něco málo více než v pátek a my tak celkem v pohodě zdolávali všechny jezy. Dnes jsme si sjeli i [Týnec](#) a stejně jako včera i [Podělusy](#), na nichž se zvýšení stavu vody projevilo asi nejvíce. Provalenou hranou zleva je dnes zdolali Karel s Martinou a Pavel s Hankou, ostatní dali přednost šlajsně. Někteří z nás zkusili i [Brejlov](#), všichni pak Krhanice, [Pěnkavu](#) a [Lesní](#). V [Kaňově](#) jsme lodě opět přetáhli přes zavřenou šlajсну.

Bylo by s podivem, kdyby při tak velkém množství kánoí nedošlo k nějakým cvaknutím. Jako prvním se to podařilo Koudelkovi s Terezou. Druhé a třetí cvaknutí pak spolu nepřímo souvisely.

Na začátku peřeje před Kamenným Přívozem se u levého břehu převrátili po drcnutí o kámen do vody Tomášové s Pěťou na porculánu. Naštěstí byli blízko břehu, a tak k němu přitáhli kánoi celkem snadno a Tomášové mohli hned uklidnit vyplašeného plačícího Pěťu. Pavlovi s Hankou jedoucí za nimi se v bystrém proudu podařilo zastavit kousek pod nimi a přispěchat jim na pomoc. Tomášové s Pavlem vylili loď a Hanka pohlídala Pěťu. Za každý dobrý skutek

ale následuje spravedlivý trest. Nejprve tedy uplavala Žlababa, naštěstí jen asi dvacet metrů, než se zachytila na jednom z kamenů. Poté co ji Pavel s Hankou dostihli a opět vypluli, ujeli jen kousek a sami skončili ve vodě po najetí na další z kamenů v peřeji.

Před třetí hodinou jsme dopluli do Kameňáku a vyrazili do hospody U Hastrmana. Dnes zde již vařili i přes den a navíc jsme mohli v pohodě v takovém množství jít bez obav o místo do hospody, protože jsme si dopoledne zarezervovali mobilem čtyři stoly, když jsme nahlásili příjezd mezi druhou a třetí a objednali 30 gulášů (nakonec jich bylo 33). Poseděli jsme, popili, nasýtli se a pak se opět vydali na řeku. To už bez Aleny J. s Pět'ou, které naložila Lenka - dnes v roli doprovodného vozidla.

Při plavbě do Pikovic se počasí změnilo. Obloha se zatáhla a během chvíle se přihnala bouřka. Shůry padaly k zemi provazce vody a rány hromobití přehlušovaly naše slova. Naštěstí se jednalo jen o přeháňku a záhy se udělalo opět hezky. To jsme již dopluli do Pikovic, vytáhli lodě na břeh a pak se vydali na vlak. Kánoe jsme převezli nazpět rozhlasovou Avíí, na níž se vešly čtyři na střechu a šest do skříně, a dvě Karlovým bavorákem. Dvě byly z půjčovny a ty odvezla doprava z BiSportu.

Večer jsme zažehli ohýnek, a současně nastalo grilování ve velkém. Papaly se špízy, buřtíky, masíčka a jiné dobroty. To již domů odjela Tereza P., ale naopak nás příjezdem posílili Martin s Dášou a psem Deli a také Holísek. Na kytary hráli Honza a později někdy po půlnoci i Tvrďa. Bylo nás poměrně hodně, a tak bylo těžko vysledovat, kdo se kde v danou chvíli pohyboval. Karlové odjeli pro pivo, ale vrátili až po několika hodinách, kdosi snad byl i na nějaké diskotéce, na posezení u ohýnku nás bylo zkrátka moc.

Neděle 12. května 2002 (Týnec nad Sázavou – Praha): Ač ještě ráno část z nás uvažovala o tom, že na řeku vyrazí i dnes, postupem času jsme všichni na dnešní plavbu rezignovali. Určitě k tomu přispělo počasí, když ráno vydatně zapršelo, byť později se udělalo opět nádherně a slunce nás pak nemilosrdně spalovalo. Hlavní slovo ale asi měla únava z předchozích dnů, či spíše večerů. Alespoň jsme tedy hodili Tomáše ml., který dnes dovršil patnácti let, oblečeného do vody a to v místě, kde to připomínalo spíš bahenní koupele. Instruktoři vodních skautů, kteří nedaleko při tradičním rituálu křtili své nováčky, to okomentovali slovy: „No vidíte, to my jsme ještě hodní“, načež začali své svěřence „krmit bahnem“.

Přijela se na nás podívat i Helča s Kájou a miminkem Pavlínkou, na níž se hned všechny holky vrhly s typickým „Ťu, ťu, ťu“.

Pak jsme již začali balit a nakládat. Většina z nás se pak ještě cestou do Prahy zastavila na oběd v Borku nedaleko Jílového. Zde jsme v příjemném prostředí pojedli nějaké ty dobroty a také je náležitě zapili.